Ψευδεπίγραφοι «Γέροντες» (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 15 Μαρτίου, 2010

ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ, που εφημερεύουν στις μεγάλες πόλεις πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί, γιατί καλούνται να αντιμετωπίσουν πολλούς ανθρώπους, που έχουν διάφορα προβλήματα και να επουλώσουν πληγές σώματος και ψυχής. Ιδιαίτερα οι νεαροί άγαμοι κληρικοί, οι οποίοι ανυπομονούν να επιβληθούν στο λαό του Θεού ως ενάρετοι και θεοφώτιστοι γέροντες. Η απειρία τους, το κοσμικό φρόνημα, η έπαρση και η «μοναχική» τους ιδιότητα τους οδηγούν σε εσφαλμένες επιλογές και αδιάκριτες αποφάσεις. Το γεγονός δε ότι είναι και προϊστάμενοι των ναών επιδεινώνει την κατάστασή τους και τους καθιστά πνευματικά επικίνδυνους στο ποίμνιό τους και κυρίως στους νέους, που ανυποψίαστοι τους πλησιάζουν.

Είναι πολλά τα προβλήματα, που δημιουργούνται και όχι σπάνια καταλήγουν και σε σκάνδαλα. Και δεν αναφέρομαι μόνο σε ηθικής φύσεως σκάνδαλα. Πρέπει να γίνει από όλους δεκτό ότι μόνο με ταπεινούς και αθόρυβους κληρικούς αναπτύσσεται το ποιμαντικό έργο της Εκκλησίας. Οι φιλόδοξοι κληρικοί δεν προσφέρουν τίποτα το ουσιαστικό. Ζημιά κάνουν. Ούτε τα περιποιημένα ράσα, ούτε τα επανωκαλύμμαυχα, ούτε τα πολυτελή άμφια, ούτε οι χρυσοί Σταυροί και τα θορυβώδη κηρύγματα μπορούν να καλύψουν την πνευματική πτωχεία τους. Γρήγορα αποκαλύπτεται, με άμεσο θλιβερό επακόλουθο την απογοήτευση των ανθρώπων.

Οι άπειροι αυτοί κληρικοί δεν μπορούν να υποφέρουν τη μοναξιά. Θέλουν πάντα κοντά τους ανθρώπους να τους υπηρετούν. Ούτε τα άμφιά τους δεν μεταφέρουν μόνοι τους. Κάποιο πνευματικοπαίδι πρέπει να κρατάει το βαλιτσάκι, κάποιο άλλο το ιεραποστολικό υλικό, κάποιο άλλο την ομπρέλα ή το διπλωμένο ράσο τους. Είναι οι Αρχιμανδρίτες με τα άβουλα πνευματικοπαίδια τους. Και που νά ‘ξεραν οι εν Χριστώ αδελφοί ότι κάποιοι άλλοι κληρικοί, με δεκάδες χρόνια στην ιερωσύνη, δεν έχουν ούτε και θέλουν υπηρέτες. Τα κάνουν όλα μόνοι τους. Στον Ιερό Ναό τους δεν έχουν νεωκόρο και βοηθούς. Σε μερικές περιπτώσεις δεν έχουν ούτε ψάλτες. Και παρόλες τις δυσκολίες αυτές, λειτουργούν και κηρύττουν, χωρίς να επιβαρύνουν κανέναν.

Ένας αγιορείτης μοναχός, αναφερόμενος στην επίμονη αναζήτηση του πιστού λαού να συναντήσει ενάρετους γέροντες και να τους εμπιστευθεί τα προβλήματά του, τονίζει ότι δημιουργείται συχνά ένα σοβαρό και δυσεπίλυτο πρόβλημα. Γράφει:

«Κάποιοι ανώριμοι, φιλόδοξοι, άπειροι, άγευστοι τελείως βασικών πνευματικών καταστάσεων κληρικοί εμφανίζονται ως γέροντες, ικανοποιώντας έτσι επιθυμίες, πάθη και φαντασίες. Το φαινόμενο είναι αξιοπρόσεκτο και αξιοδάκρυτο. Νέοι, που δεν έκαναν ποτέ υπακοή, να ζητούν απόλυτη υπακοή από τα πνευματοπαίδια τους. Οι ίδιοι να ζουν μία ρηχή πνευματική ζωή και να επιβάλουν κανόνες αδύνατους γι' αρχάριους. Να είναι υπεράγαν αυστηροί στους άλλους και ιδιαίτερα επιεικείς στους εαυτούς τους. Να θέλουν να κάνουν τις ενορίες μοναστήρια και να υποχρεώνουν τους ακολούθους τους σ' ένα βαρύ τυπικό, μόνο και μόνο για να θαυμάζονται ως παραδοσιακοί και αυστηροί. Να δημιουργούν φανατικούς, δεσμευμένους, ανελεύθερους οπαδούς. Να ταλαιπωρούν τελικά ψυχές και να τις καθυστερούν από την πραγματική πνευματική τους ανάβαση, καθυστερώντας στην ενασχόληση περιττών και κουραστικών λεπτομερειών» (Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «*Χριστός χριστιανούς χαρά χαρίζει*», Εκδόσεις ΤΗΝΟΣ 2008, σελ. 42).

Είναι καιρός να περιοριστεί αυτό το φαινόμενο και οι κληρικοί να γίνουν στοργικοί πατέρες και όχι αθεόφοβοι δυνάστες.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 12/3/2010)